

Súd: Krajský súd Banská Bystrica  
Spisová značka: 23S/43/2013  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6013200295  
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2013  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Mikulajová  
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6013200295.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Drahomíry Mikulajovej a sudcov JUDr. Milana Segeča a JUDr. Jána Škvarku v právnej veci žalobcu: Z. V., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Ul. V. XX/XX, XXX XX R. D., zast. advokátom JUDr. Lukáš Návrat, PhD.,LLM., so sídlom Grösslingova 17, 811 09 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/1272374/2012/5002 zo dňa 06. decembra 2012, takto

### rozhodol:

I/ Krajský súd žalobu žalobcu **z a m i e t a** .

II/ Žalobcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

### o d ô v o d n e n i e :

Daňový úrad Banská Bystrica, pobočka Žiar nad Hronom (ďalej aj správca dane) rozhodnutím - dodatočným platobným výmerom č. 9615401/5/2196497/2012/Kriš zo dňa 14.08.2012 (ďalej aj prvostupňové rozhodnutie) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie rok 2006 v sume 57.496,51 eur podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. v nadväznosti na § 165 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (ďalej aj daňový poriadok alebo zákon č. 511/1992 Zb.). Rozhodnutie odôvodnil tým, že u žalobcu vykonal daňovú kontrolu, o výsledku ktorej vyhotovil protokol č. 688/320/17198/2011/Kun zo dňa 27.10.2011 a dodatok č. 1 vypracovaný 19.01.2012, ktorý je súčasťou protokolu. Podľa výsledku daňovej kontroly žalobca v daňovom priznaní k dani z príjmov fyzických osôb za zdaňovacie obdobie 2006 priznal daň vo výške 0,- eur, čo predstavuje o 57.496,51 eur menej, ako zistil správca dane. Správca dane zahrnul do základe dane zdaniteľné príjmy kontrolovaného daňového subjektu, a to sumu 1.717.332,- Sk poukázanú na účet žalobcu dňa 04.01.2006, ktorú žalobca prijal ako plnenie od Stavebného bytového družstva Žiar nad Hronom na základe rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom č.k. 8Cb 168/99-181 zo dňa 01.03.2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 43Cob 15/2005, pričom úhrada sa skladala z priznanej istiny 527.396,- Sk a úroku z omeškania vo výške 1.189.936,- Sk. Ďalej správca dane zahrnul do základu dane žalobcu sumu 506.852,- Sk, ako prijaté plnenie od SBD Žiar nad Hronom na základe rozsudku Okresného súdu v Žiari nad Hronom č.k. 12Cb/13/2006-63 zo dňa 29.05.2006, ktorú sumu síce povinný subjekt uhradil na bankový účet, ktorého majiteľom bola spoločnosť COMMER.Co, s.r.o. so sídlom Novomeského 520/22, Žiar nad Hronom, avšak konateľom tejto spoločnosti v tom čase bol Z. V., ktorý sám požiadal SBD o vykonanie úhrady na tento účet, ktorá suma bola poukázaná dňa 12.09.2006. Tým, že daňový subjekt si príjem vo výške 1.717.332,- Sk a príjem 506.852,- Sk nezahrnul do daňového priznania, došlo k porušeniu § 6 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov. Napokon správca dane zahrnul do základu dane ako zdaniteľný príjem aj sumu 6.990.730,- Sk, ktorú bol žalobca povinný zahrnúť do základu dane ako hodnotu pohľadávky, ktorú postúpil na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej dňa 07.02.2006 medzi postupcom Z. V.

TV - SAT služba a postupníkom COMMER.Co, s.r.o.. Daňový subjekt o tejto pohľadávke a jej postúpení neúčtoval. Tým, že žalobca hodnotu pohľadávky, ktorú postúpil, nezahrnul do základu dane, došlo k porušeniu ustanovenia § 17 ods. 2 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z.z.. Správca dane nezohľadnil námietky žalobcu spočívajúce v tvrdení, že sumy 1.717.332,- Sk, 506.852,- Sk a 6.990.730,- Sk, ktoré správca dane kontrolou zahrnul do zdaniteľných príjmov, nie sú príjmom žalobcu, tvrdiac, že hoci prijal sumu 1.717.332,- Sk na svoj bankový účet, ale iba ako správca pohľadávky, pričom z tohto účtu bola v roku 2006 suma preukázateľne uhradená na účet inej oprávnenej osoby. Ďalej namietal, že suma 506.852,- Sk nikdy nebola prijatá na účet žalobcu, pričom ju prijal iný daňový subjekt, ktorý o nej aj účtoval. Rovnako suma 6.990.730,- Sk nebola nikdy prijatá na účet žalobcu, tvrdiac, že postúpenie pohľadávky od Z. V. na subjekt COMMER.Co, s.r.o. v roku 2006 sa v skutočnosti platne nevykonalo. Podľa stanoviska správcu dane v čase pripísania sumy 1.717.332,- Sk na účet žalobcu, ako i v priebehu výkonu daňovej kontroly, žalobca nevystupoval voči správcovi dane, ani voči dlžníkovi, ani voči príslušnému súdu ako správca pohľadávky. K sume 506.852,- Sk uviedol, že osobou oprávnenou na prijatie tejto sumy podľa rozhodnutiu súdu bol Z. V. TV - SAT služba, pričom táto osoba uviedla dňa 12.09.2006 číslo účtu inej spoločnosti, čo je len technickou záležitosťou pri presune peňazí z účtu dlžníka na účet, ktorý si oprávnená osoba žiada. K namietaniu Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 07.02.2006 správca dane uviedol, že sám daňový subjekt predložil Okresnému súdu v Žiari nad Hronom v konaní 12Cb/5/2005 túto dohodu s Oznámením o zmene osoby navrhovateľa zo dňa 08.02.2006, na základe čoho súd zaviazal odporcu na plnenie postupníkovi. Z uvedeného vyvodil, že dňa 07.02.2006 bol žalobca vlastníkom pohľadávky, čo do 28.12.2011 nespochybnoval ani samotný žalobca, preto ak postúpil túto pohľadávku, vznikla mu povinnosť hodnotu tejto pohľadávky zahrnúť do základu dane za rok 2006. Správca dane nezohľadnil tvrdenie žalobcu až po vypracovaní protokolu o tom, že sa zbavil všetkých svojich práv založených obchodnými vzťahmi voči Stavebnému bytovému družstvu Žiar nad Hronom dňa 01.09.2005 uzatvorením „Postupní smluvy o postoupení práva“ medzi Z. V. a spoločnosťou NATIONWIDE INCOME PROPERTIES, LLC. Nevada, USA (ďalej v texte aj NIP), pretože nedoložil k tomu žiadny listinný dôkaz a bolo to v rozpore s dokladmi, s ktorými správca dane v priebehu kontroly pracoval, a ku ktorým sa žalobca vyjadroval. Takéto tvrdenie nie je súladné ani s daňovým priznaním žalobcu za rok 2005, v ktorom uviedol len príjmy z prenájmu nehnuteľnosti vo výške 214.668,- Sk. Správca dane poukázal na právo i povinnosť žalobcu v súlade s § 15 ods. 5 písm. c/, ako i ods. 6 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 2 druhej vety, pričom daňový subjekt tieto dôkazy nepredložil.

Žalovaný rozhodnutím č. 1100301/1/1272374/2012/5002 zo dňa 06.12.2012 (v čase rozhodovania Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Vazovova 2, 815 11 Bratislava) potvrdil prvostupňové rozhodnutie správcu dane. V odôvodnení uviedol, že tvrdenia daňového subjektu uvedené jednak vo vyjadrení k protokolu, ako aj v odvolaní k tomu, že prijatá platba 1.717.332,- Sk nepatrila žalobcovi, sú bez dôkazov a rozpore s dokladmi a dôkazmi, ktoré v priebehu daňovej kontroly vykonal správca dane, a ktorých hodnovernosť je nespochybniteľná. V odvolaní sa neuvádza, kto konkrétne má byť majiteľom práv k predmetnej sume. Odmietol tvrdenie v odvolaní, že správca dane uprel žalobcovi právo na predkladanie dôkazov, najmä tým, ak žalobca tvrdil, že dňa 30.12.2011 chcel predložiť správcovi dane dôležité listiny so svedkom, avšak toto mu nebolo umožnené, nakoľko budova daňového úradu bola z technických dôvodov zatvorená. Žalovaný poukázal na to, že žalobca komunikoval so správcom dane okrem osobného a poštového doručovania aj elektronickou formou, ktorá je funkčná nielen cez pracovné dni, preto ak žalobca disponoval takými významnými listinnými dôkazmi, ako tvrdí v odvolaní, mohol ich správcovi dane odoslať elektronicky. Navyše odvolací orgán zdôraznil, že po dátume 30.12.2011 do prerokovania protokolu (20.01.2012) sa žalobca so správcom dane už nekontaktoval. K sume 564.503,- Sk žalovaný uviedol, že skutočnosť, že daňový subjekt vo veci realizácie úhrady oznámil povinnému SBD Žiar nad Hronom číslo účtu právnickej osoby, ktorej je sám konateľom, nemení skutočného príjemcu súdom priznanej sumy. K skutočnosti, že žalobca v doplnení odvolania zo dňa 03.10.2012 predložil Oznámenie adresované Krajskému súdu v Banskej Bystrici o prevzatí pohľadávky a zmene osoby navrhovateľa, z ktorej vyplýva, že dňa 21.08.2008 spoločnosť COMMER.Co, s.r.o. prevzala celú postúpenú pohľadávku, ktorá bola predmetom konania 12Cb 13/2006 žalovaný uviedol, že aj v takomto prípade by vznikla žalobcovi daňová povinnosť, avšak z iného titulu, a to z titulu postúpenia pohľadávky podľa § 17 ods. 12 zákona o dani z príjmov, čo by v konečnom dôsledku nezmenilo sumu rozdielu dane vyčísleného daňovou kontrolou. K sume 6.990.730,- Sk žalovaný uviedol, že žalobca vstupoval dňa 07.02.2006 do zmluvného vzťahu - Zmluva o postúpení pohľadávky ako vlastníkom pohľadávky, a teda mu vznikla povinnosť v zmysle § 17 ods. 12 písm. a/ zákona o dani z príjmov

o postúpenej pohľadávke účtovať a hodnotu tejto pohľadávky zahrnúť do základu dane z príjmu fyzických osôb za zdaňovacie obdobie 2006. Výška postúpenej pohľadávky v sume 6.990.730,- Sk je potvrdená aj v zápisnici o pojednávaní č.k. 12Cb/5/2005 zo dňa 27.03.2006 na Okresnom súde v Žiari nad Hronom. Po zmene účastníkov konania na strane navrhovateľa v súvislosti s postúpením pohľadávky okresný súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 7.190.556,- Sk, t.j. došlo ešte k navýšeniu postúpenej pohľadávky zo sumy 6.990.730,- Sk, pričom predmetná výška škody a ušlého zisku bola vypočítaná v zmysle znaleckého posudku vypracovaného firmou Korpora, a.s., Bratislava. Žalovaný z uvedených skutočností vyvodil, že žalobca mal vedomosť o sume postúpenej pohľadávky, ktorú vedome a právoplatne postúpil, a preto bol povinný o nej účtovať. Žalovaný konštatoval, že správca dane disponoval dostatočnými dôkazmi, na základe ktorých vyrubil daň odlišne od daňového priznania, ktorými boli najmä rozsudky súdov, zápisnice o pojednávaní na Okresnom súde v Žiari nad Hronom, Zmluva o postúpení pohľadávky, Oznámenie o zmene osoby navrhovateľa, zápisnice o ústnom pojednávaní. Žalovaný nesúhlasil s tvrdeniami žalobcu v odvolaní, že nedosiahol žiadny príjem, preto nemal čo zahrnúť do základu dane z príjmu, neevidoval presnú a určitú sumu pohľadávky, pretože taká suma neexistovala. Žalovaný považoval za nesporné, že daňový subjekt postúpil pohľadávku v roku 2006, a preto bol povinný o nej v roku 2006 aj účtovať. Menovitá hodnota pohľadávky vyplynula zo znaleckého posudku, ktorý si dal vypracovať sám žalobca. Žalovaný odmietol tvrdenie žalobcu, že ho správca dane v rozpore s ustanovením § 2 ods. 2 nadmerne časovo aj finančne zaťažoval a zdôraznil, že správca dane požadoval od žalobcu len účtovnú evidenciu a tie doklady, ktoré súviseli s príjmami za rok 2006. Vysporiadal sa s námietkou o odmietnutí vypočutia svedka advokáta Mgr. U. H., keď žalovaný uviedol, že správca dane postupoval v súlade s ustanovením § 29 ods. 2 zákona o správe daní, pričom skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane predstavovali doklady predložené daňovým subjektom v rámci daňovej kontroly a z týchto dokladov, jednak predložených daňovým subjektom, ako aj získaných v rámci daňovej kontroly, nevyplynuli žiadne pochybnosti a nejasnosti, a preto správca dane nepovažoval za nutné vykonať v rámci daňovej kontroly aj požadovaný výsluch svedka. Žalovaný vyhodnotil ako bezvýznamný dôkaz - potvrdenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiari nad Hronom zo dňa 27.10.2011 o podaní trestného oznámenia z podozrenia zo spáchania prečinu „krádež“ predložené žalobcom, nakoľko toto bolo predložené po zahájení daňovej kontroly 26.08.2011, po vykonaných ústnych pojednávaniach so správcou dane a po zaslaní žiadosti o predĺženie termínu zo dňa 19.10.2011, pričom toto potvrdenie neobsahuje ani žiadne konkrétne údaje. Žalovaný odmietol tvrdenie žalobcu v odvolaní, že ho správca dane oboznámil so zistenými skutočnosťami až v protokole o daňovej kontrole, pretože zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 07.10.2011 vyplýva, že daňový subjekt na konkrétne, jasné, presné, zrozumiteľné, jednoduché otázky nevedel odpovedať. Daňový subjekt disponoval protokolom o daňovej kontrole už odo dňa 18.11.2011 a na predkladanie dôkazov a prípravu vyjadrenia k protokolu mal časový priestor takmer 1,5 bežného mesiaca, v ktorom mohol predkladať dôkazy k svojim tvrdeniam, čo však neurobil. Protokol vrátane Dodatku č. 1 bol prerokovaný so žalobcom dňa 20.01.2012. Vyhodnotiac odvolacie námietky žalovaný konštatoval, že nie sú opodstatnené a daňový subjekt nebol ukrátený na svojich právach vyplývajúcich mu zo zákona o správe daní.

Žalobca sa žalobou doručenou súdu v zákonom stanovenej lehote domáhal zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia správcu dane a vrátenia vecí žalovanému na ďalšie konanie. Tvrdil, že napadnutým rozhodnutím žalovaného, jeho postupom bol ukrátený na svojich právach. Žalovaný navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a k jednotlivým nižšie uvedeným žalobným námietkam zaujal žalovaný nasledujúce stanovisko:

1/ Žalobca v žalobe tvrdil, že v lete roku 2005 previedol všetky uplatňované v budúcnosti uplatniteľné práva voči SBD na spoločnosť NATIONWIDE INCOME PROPERTIES, LLC. Nevada, USA, a táto namietala, že všetky uhradené sumy od SBD majú byť uhradené na jej účet, a teda žalobca ani nebol oprávnený uzavrieť vo februári 2006 platnú zmluvu o postúpení pohľadávok z osoby daňovníka na subjekt COMMER.Co, s.r.o., pretože toto právo mu už vo februári 2006 nepatrilo. Žalobca, ako aj subjekt COMMER.Co, s.r.o., prijaté sumy od SBD preto previedli na účet NIP.

Žalovaný k tomu uviedol, že tieto tvrdenia uvádzané v žalobe sú nové. V priebehu daňovej kontroly žalobca neuvádzal spoločnosť NIP, ani skutočnosť, že dňa 01.09.2005 uzavrel Postupní smlouvu o postoupení práva. Až vo vyjadrení k protokolu zo dňa 27.12.2011 stroho konštatuje, že sumu 1.717.332,- Sk scudzil v roku 2005 a na svoj účet ju už prijal iba ako správca pohľadávky. Následne v právnej analýze zo dňa 28.12.2011 v bode 3 uviedol, že neskôr uzavreté prevodné zmluvy v rovnakej totožnej veci sú absolútne neplatné, pretože v čase ich uzavretia Z. V. už predmetné právo ani sčasti nevlastnil. Žalovaný

poukázal na obsah zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 09.09.2011, informáciu zo dňa 06.10.2011 a zápisnicu o ústnom pojednávaní zo dňa 07.10.2011.

2/ Žalobca uvádzal skutkové okolnosti sťažujúce možnosti predloženia dôkazov najmä tvrdením, že jeho dokumentácia bola odcudzená, k čomu doložil trestné oznámenie z podozrenia zo spáchania prečinu krádež na OR PZ v Žiari nad Hronom dňa 12.10.2011. Vytykal, že správca dane čakal so začatím konania viac ako 5 rokov, že postupoval v rozpore so zákonom o správe daní, keď vyhodnotením existujúceho stavu, ako aj existujúcich dokladov, najmä rozsudkov okresného súdu a zmluvy o postúpení pohľadávky nepovažoval za nutné vypočuť svedka K.. U. H..

Žalovaný k tomu uviedol, že je povinnosťou účtovnej jednotky zabezpečiť ochranu účtovnej dokumentácie proti strate, odcudzeniu, zničeniu alebo poškodeniu, tiež technických prostriedkov, nosičov informácií a programového vybavenia, čo vyplýva z ustanovenia § 35 zákona č. 431/2002 Z.z. o účtovníctve. Za zdaňovacie obdobie 2006 bol žalobca povinný podať daňové priznanie do 02.04.2007. Poukázal na ustanovenie § 45 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., z ktorého vyplýva, že zákonná lehota na vyrubenie rozdielu dane by uplynula dňom 31.12.2012, preto tvrdenie žalobcu považoval za nefundované. Správca dane začal daňovú kontrolu v zákonnej päťročnej lehote. Správca dane nepostupoval v rozpore so zákonom o DPH ak nepovažoval za nutné predvolať navrhovaného svedka K.. U. H., keďže skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane predstavovali doklady predložené daňovým subjektom v rámci daňovej kontroly, ako aj ďalšie dôkazy získané v priebehu daňovej kontroly, pričom zdôraznil, že správca dane nie je viazaný iba návrhmi na dokazovanie daňových subjektov.

3/ Žalobca namietal nesúčinnosť obchodného partnera s daňovníkom z dôvodu klauzuly o mlčanlivosti.

Žalovaný uviedol, že žalobca nemá žiadny dôkaz na to, že originál zmluvy bol odcudzený. Tvrdenie, že bol nútený vyžiadať si kópiu originálu zmluvy a povolenie od NIP na jej preukázanie správcovi dane je v žalobe nové. Žalobca uvádza v rôznych časových úsekoch inú argumentáciu, avšak bez konkrétnych dôkazov.

4/ Žalobca tvrdil, že potom, čo sa mu podarilo získať zmluvu o postúpení práv z roku 2005 mu nebolo umožnené vykonať tento dôkaz, keď správca dane ho odmietol prijať.

Žalovaný uviedol, že žalobcovi bolo umožnené právo písomne sa vyjadriť k protokolu o daňovej kontrole, pričom z dikcie ustanovenia § 15 ods. 10 druhej vety zákona o správe daní nevyplýva daňovému subjektu právo na ústne vyjadrenie sa k protokolu o daňovej kontrole. Na ústnom pojednávaní dňa 20.01.2012, predmetom ktorého bolo záverečné prerokovanie protokolu o daňovej kontrole žalobca nenamietal, že mu odopreté právo predložiť zmluvu o postúpení z roku 2005 a nenamietal ani to, že dňa 30.12.2011 mu mal správca dane zabrániť vstup do daňového úradu, keď chcel so svojim právny zástupcom a svedkom predložiť písomné dôkazy a dať vyjadrenie svedka.

5/ Žalobca namietal nevykonanie listinného dôkazu - rozhodnutia súdu preukazujúcu skutočnosť, že úhrada sumy 506.852,- Sk (z konania č.k. 12Cb/13/2006) bola vykonaná na účet COMMER.Co, s.r.o., t.j. v prospech inej osoby ako žalobcu.

Žalovaný uviedol, že z hľadiska zákona o dani z príjmov nie je rozhodujúce, že táto suma nikdy nebola prijatá na účet kontrolovaného daňového subjektu, že ju daňový subjekt v daňovom priznaní nepriznal, ale že o nej neúčtoval. Rozsudok Okresného súdu v Žiari nad Hronom č.k. 12Cb/13/2006-63 a oznámenie Z. V. zo dňa 12.09.2006 a realizácia úhrady zo strany zaviazaného odporcu sú dostatočnými dôkazmi preukazujúcimi prijatie súdom priznaného príjmu navrhovateľom (žalobcom).

6/ Žalobca namietal odmietnutie žiadosti o prerušenie konania na zabezpečenie ďalších dôkazov.

Žalovaný uviedol, že boli zamietnuté námietky žalobcu na postup správcu dane, keď na jeho žiadosť neprerušil konanie vo veci daňovej kontroly postupujúc v súlade s ustanovením § 15 ods. 8 zákona o správe daní a v súlade s ustanovením § 25a zákona o správe daní.

7/ Žalobca namietal neumožnenie vykonať dôkazy z technických príčin, keď mu nebolo umožnené v riadnych úradných hodinách vstúpiť do budovy daňového úradu, ktorá bola „z technických príčin zatvorená“ a namietal neumožnenie vykonať dôkazy pri prerokovaní záverečného protokolu v januári

2012 s tým, že zápisnica už bola predom pripravená. Prerokovanie prebehlo vo formálnej rovine a listiny, ktoré chcel predložiť správca dane odmietol prijať s odôvodnením, že už to nie je možné, že je neskoro.

Žalovaný uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že dňa 30.12.2011 mal záujem navštíviť budovu správcu dane a toto neuvádzal ani na ústnom pojednávaní pri prerokovaní protokolu dňa 20.01.2012. K odmietnutiu prijať listinné dôkazy pri prerokovaní protokolu uviedol, že žalobca dňa 20.01.2012 nenamietal skutočnosti uvedené v tomto bode žaloby a navyše žalobca nešpecifikuje listinné dôkazy, ktoré chcel predložiť.

8/ Žalobca namietal hmotnoprávne dôsledky nevykonania dôkazov, čím neumožnil správca dane žalobcovi preukázať, že vo februári 2006 nemohol uzavrieť platnú zmluvu o postúpení pohľadávky. Vytýkal, že žalobca nebol oboznámený presne a včas, na čo je kontrola zameraná s tým, že daňový úrad má povinnosť oboznámiť kontrolovaný subjekt o svojich pochybnostiach.

Žalovaný neakceptuje námietku žalobcu o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z februára 2006, pričom poukázal opätovne na samotnú zmluvu zo dňa 07.02.2006, oznámenie adresované súdu zo dňa 08.02.2006 o tejto skutočnosti s návrhom na zmenu navrhovateľa, ktoré dôkazy sú významné a žalobca ich až do vyjadrenia sa k protokolu o daňovej kontrole žiadnym spôsobom nespochybňoval. Uviedol, že kontrolovanému daňovému subjektu boli na ústnom pojednávaní dňa 07.10.2011 položené konkrétne otázky, z ktorých bolo zameranie kontroly zrejmé. Zákon o správe daní neukladá správcovi dane povinnosť oznámiť kontrolovanému daňovému subjektu zameranie kontroly. Podľa § 15 ods. 2 prvej a druhej vety správca dane doručí daňovému subjektu písomné oznámenie o výkone daňovej kontroly. Toto oznámenie musí obsahovať miesto a deň začatia kontroly, druh kontrolovanej dane a kontrolované zdaňovacie obdobie. Oznámenie o výkone predmetnej daňovej kontroly č. 688/320/13115/2011/Kun zo dňa 22.07.2011 obsahovalo zákonom predpísané náležitosti.

9/ Žalobca namietal, že škoda do výšky nepresahujúcej prijatú náhradu je daňovým výdavkom.

Žalovaný uviedol, že takouto námietkou sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberal, pretože žalobca ju v odvolaní neuviedol. Z rozsudkov okresného súdu je zrejmé, že predmetom konania nebola náhrada škody, ale konalo sa o ušlom zisku a o úroku z omeškania.

10/ Žalobca namietal vyrubenie dane z nesprávnej sumy, ako aj neustálenosť sumy pohľadávky, ktorá sa v priebehu súdneho konania menila. Tvrdil, že ani účtovníctvo u postupcu, ani účtovníctvo u postupiteľa a ani zmluva o postúpení pohľadávky neznie na sumu 6.990.730,- Sk, z odôvodnenia výmeru nevyplýva, ktorá zmluva, teda určila menovitú hodnotu pohľadávky, ktorá bola braná správcom dane za základ dane. Vytýkal, že správca dane nedostatočne preveril skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie výšky dane.

Žalovaný uviedol, že vychádzal zo súm, ktoré SBD v priebehu roku 2006 uhradilo, a ktoré boli reálnym príjmom žalobcu v roku 2006. Suma 1.717.332,- Sk bola pripísaná na účet žalobcu dňa 05.01.2006, suma 506 862,- Sk bola pripísaná na účet označený žalobcom dňa 12.09.2006. Suma 6 990 370,- Sk bola uvedená v oznámení žalobcu o zmene navrhovateľa zo dňa 08.02.2006, v zápisnici o pojednávaní vo veci 12Cb/5/2005 dňa 27.03.2006. Nie je rozhodujúce, že sumu postúpenej pohľadávky žalobca neobdržal. Hodnota postúpenej pohľadávky vstupuje do základu dane daňovníka s príjmami podľa § 6 v zmysle § 17 ods. 12 písm. a) zákona o dani z príjmov. Z dikcie ustanovenia § 25 ods. 1 písm. c) zákona o účtovníctve nevyplýva, že účtovať možno len ustálenú hodnotu pohľadávky.

11/ Žalobca namietal procesné a vecno-právne vady konania na oboch stupňoch. Správca dane vyvodil nesprávne závery z neúplne zistených skutočností. Vytýkal, že odvolací orgán si neuvedomil, že pojednávanie dňa 20.01.2012 bolo za účelom prerokovania protokolu a nie prerokovania postupu správcu dane pri výkone kontroly.

Žalovaný uviedol, že na ústnom pojednávaní dňa 20.01.2012 nenamietal žalobca uzamknutie budovy dňa 30.12.2011, neinformoval o prítomnosti svedka, ani o listinách ktoré chcel predložiť.

12/ Žalobca vytýkal správcovi dane, že nezohľadnil skutočnosť, že dňa 15.12.2006 previedol zo svojho účtu sumu 1 719 959,65 Sk (zodpovedajúca istine 1.717.332,- Sk a úroku z omeškania) na účet NIP, preto ak by daňovník bol zaúčtoval do príjmu za rok 2006 sumu 1.717.332,- Sk, bol oprávnený zaúčtovať v tom istom roku túto sumu aj do výdavkov a výsledný daňový základ by bol nulový.

Žalovaný uviedol, že zákon o dani z príjmov akceptuje daňový výdavok (náklad) za podmienky, že tento je zaúčtovaný v účtovníctve daňovníka. Daňovník o výdavku neúčtoval. Ďalšou podmienkou je preukázanie, že výdavok vynaložil daňovník na dosiahnutie zabezpečenia a udržania príjmov, pričom ani táto podmienka nebola splnená. Navyše žalovanému neboli predložené žiadne relevantné a hodnoverné dôkazy vo veci spoločnosti NATIONWIDE INCOME PROPERTIES, LLC. Nevada, USA. Odmietol dedukciu dvojnásobného zdanenia ako nesprávnu, keďže každý príjem sa posudzuje samostatne, zohľadňuje sa zmluvný vzťah, na základe ktorého bol príjem dosiahnutý. Rozhodujúcou skutočnosťou pre zdanenie príjmu je až jeho následné zaradenie z hľadiska predmetu dane podľa zákona o dani z príjmov.

Na prejednanie žaloby súd nariadil pojednávanie v súlade s § 250g O.s.p., ktoré sa uskutočnilo dňa 16.10.2013, nakoľko súd v danom prípade nezistil žiadny dôvod, pre ktoré by malo byť konanie vo veci zastavené (§ 250d ods. 3 O.s.p.).

Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uvádzal, že je nespravodlivé, aby z toho istého príjmu v dôsledku uzavretých zmlúv o postúpení pohľadávok došlo k dvojitému zdaneniu u dvoch subjektov. Poukázal na to, že správca dane zdanil ten istý príjem aj u nadobúdateľa spoločnosti COMMER.Co, s.r.o., ako príjem nadobudnutý v tom istom roku. Žalobca uvádzal, že dňa 30.12.2011 spolu so zástupcom spoločnosti NIP s p. D. chcel správcovi dane predložiť dôkaz, ktorý už mal k dispozícii, avšak budova daňového úradu bola, podľa oznámenia na dverách, z technických príčin zatvorená. Tento dôkaz nepredložil pri prerokovaní protokolu dňa 20.01.2012, pretože sa s ním odmietli vecne baviť, hoci v kufrí mal dôkazy a má z toho aj audiozáznam. K zmluve o postúpení práv z 01.09.2005 uviedol, že je v nej síce vymenovaná len pohľadávka, o ktorej sa viedlo konanie 8Cb/168/1999 pred Okresným súdom v Žiari nad Hronom, avšak stalo sa tak preto, lebo v tom čase ešte neprebíhali ďalšie súdne konania o uplatnenie nárokov z neplatného odstúpenia od obchodnej zmluvy zo strany SBD.

Poverená zástupkyňa žalovaného sa v plnom rozsahu pridrižovala písomného vyjadrenia k žalobe. Uviedla, že nie je vylúčené, aby došlo k zdaneniu aj u dvoch osôb, ako tomu bolo v prípade, na ktorý poukázal právny zástupca žalobcu, ale vždy sa tak stane na základe iných skutočností a z iného právneho dôvodu. Žalobca nepreukázal, že dňa 30.12.2011 skutočne chcel na daňovom úrade predložiť dôkaz, avšak pokiaľ by tomu tak aj bolo, nepovažuje to za rozhodujúce, keďže pri prerokovaní protokolu dňa 20.01.2012 to žalobca neuviedol. K zmluve z 01.09.2005 uviedla, že pohľadávka nie je presne špecifikovaná, tiež uviedla, že žalobca v priebehu daňovej kontroly tvrdil iné skutočnosti, najmä namietala tú skutočnosť, že ak žalobca uzatvoril postupnú zmluvu dňa 01.09.2005, prečo by potom uzatváral ohľadom tých istých pohľadávok zmluvu o ich postúpení dňa 07.02.2006. Žalobca existenciu druhej zmluvy o postúpení pohľadávok nespochybňoval, naopak aj v konaní pred Okresným súdom v Žiari nad Hronom predniesol návrh na zmenu žalobcov. Poukázala na novú skutočnosť, ktorú žalovaný v čase rozhodovania nemal k dispozícii, a to správu z vykonaného šetrenia na základe medzinárodnej výmeny daňových informácií z daňovej správy Spojených štátov amerických, z ktorej vyplýva, že spoločnosť NATIONWIDE INCOME PROPERTIES, LLC. nemá žiadne americké daňové identifikačné číslo, v podstate sa jedná o schránkovú spoločnosť.

Súd konajúc podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného, v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, dospel k záveru, že rozhodnutie a postup daňových orgánov v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Z administratívneho spisu predloženého žalovaným vyplýva, že správca dane vykonal u žalobcu kontrolu na dani z príjmov fyzickej osoby podľa zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov za zdaňovacie obdobie - rok 2006, v období od 26.08.2011 do 20.01.2012. Na základe výsledkov tejto kontroly bol vyhotovený správcom dane Protokol č. 688/320/17198/2011/Kun dňa 27.10.2011 a Dodatok č. 1 zo dňa 19.01.2012, ktorý bol prerokovaný s daňovým subjektom dňa 20.01.2012. Vo vyrubovacom konaní správca dane vydal dodatočný platobný výmer č. 9622301/14/66/12 zo dňa 30.01.2012, ktorý bol zrušený odvolacím orgánom - Finančným riaditeľstvom SR rozhodnutím č. 10205101/1/965561/2012 zo dňa 14.05.2012. Následne po odstránení vytykaných väd odvolacím orgánom vydal správca dane nový dodatočný

platobný výmer č. 9615401/5/2196497/2012/Kriš dňa 14.08.2012, ktorý bol potvrdený rozhodnutím žalovaného č. 1100301/1/1272374/2012/5002 zo dňa 06.12.2012, pričom naposledy vymenované rozhodnutie je napadnuté predmetnou žalobou.

Daňový subjekt dňa 30.03.2007 podal daňové priznanie k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2006, v ktorom priznal príjmy z podnikania, z inej samostatnej zárobkovej činnosti a z prenájmu podľa § 6 zákona č. 595/2003 Z.z. o dani z príjmov vo výške 432.424,- Sk a uviedol výdavky vo výške 427.994,- Sk. Daňový subjekt priznal daň vo výške 0,- eur, čo predstavuje o 57.496,51 eur menej, ako zistil správca dane daňovou kontrolou, keď správca dane zahrnul do základu dane zdaniteľné príjmy kontrolovaného daňového subjektu, a to sumu 1.717.332,- Sk, sumu 506.852,- Sk a sumu 6.990.730,- Sk. Prvé dve sumy zahrnul do základu dane daňového subjektu s poukazom na porušenie § 6 ods. 1 zákona č. 595/2003 Z.z. a poslednú sumu s poukazom na porušenie § 17 ods. 12 písm. a/ zákona č. 595/2003 Z.z..

Predmetom súdneho prieskumu bolo posúdenie záveru daňových orgánov o zahrnutí do základu dane vyššie uvedených príjmov kontrolovaného daňového subjektu za zdaňovacie obdobie rok 2006, a to vzhľadom na skutkové okolnosti veci, ako aj vzhľadom na tvrdené žalobné námietky žalobcu, najmä vo vzťahu k porušeniu jeho procesných práv v prebiehajúcom daňovom konaní vo väzbe k vykonávaniu dokazovania.

Príjmy podľa § 6 zákona o dani z príjmov, t.j. príjmy z podnikania, z inej samostatnej zárobkovej činnosti a z prenájmu, sú predmetom dane. Podľa § 17 ods. 21 zákona o dani z príjmov zmluvné pokuty, poplatky z omeškania a úroky z omeškania okrem úrokov z omeškania z úverov platených bankám a prijatých bankami, sa zahrnú do základu dane u veriteľa po prijatí úhrady alebo u dlžníka po ich zaplatení. Podľa § 17 ods. 1 písm. a/ zákona o dani z príjmov pri zisťovaní základu dane alebo daňovej straty sa vychádza u daňovníka účtujúceho v sústave jednoduchého účtovníctva alebo u daňovníka, ktorý vedie evidenciu podľa § 6 ods. 10 alebo ods. 11, z rozdielu medzi príjmami a výdavkami. Povinnosť účtovať skutočnosti o príjmoch vyplýva účtovnej jednotke z ustanovenia § 2 ods. 2 písm. f/ zákona o účtovníctve, pričom podľa § 3 ods. 2 tohto zákona výdavky a príjmy účtuje účtovná jednotka vždy v účtovnom období, v ktorom dôjde k ich úhrade alebo inkasu.

Preskúmaním veci, súd konštatuje, že daňové orgány postupovali v súlade s vyššie citovanou právnou úpravou, ak zahrnuli do zdaniteľných príjmov roku 2006 sumu 1.717.332,- Sk a sumu 506.852,- Sk. Aj podľa stanoviska súdu je potrebné príjem 506.852,- Sk považovať za príjem žalobcu, keďže niet pochyb o tom, že predmetná suma bola poukázaná na účet obchodnej spoločnosti, ktorej konateľom aj spoločníkom bol daňový subjekt Z. V., pričom sám oznámil číslo tohto účtu povinnému, kam má plniť priznanú sumu súdom.

Podľa § 17 ods. 12 písm. a/ zákona o dani z príjmov; základ dane daňovníka s príjmami podľa § 6, ktorý účtuje v sústave jednoduchého účtovníctva alebo ktorý vedie evidenciu podľa § 6 ods. 10 alebo ods. 11 alebo 14, sa zvýši o menovitú hodnotu pohľadávky pri jej postúpení, a to aj ak ide o pohľadávku, ktorú daňovník postúpil za cenu nižšiu, ako je jej menovitá hodnota.

Z naposledy citovanej právnej úpravy vyplýva záver, že žalobca bol povinný zahrnúť hodnotu postúpenej pohľadávky vo výške 6.990.730,- Sk do základu dane z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie 2006. K výške postúpenej pohľadávky, ktorú zahrnul správca dane do základu dane, nemožno namietat, keďže samotný žalobca v Oznámení súdu o postúpení pohľadávky zmluvou zo dňa 07.02.2006 uvádzal postúpenú pohľadávku v takejto výške (pozostávajúcej z istiny 3.000.000,- Sk a príslušenstva 3.743.359,- Sk plus 247.371,- Sk).

V podrobnostiach súd poukazuje na skutkové a právne závery žalovaného, s ktorými sa plne stotožňuje, ktoré sú podrobne uvedené v úvodnej časti odôvodnenia tohto rozsudku. Opakovanie rovnakej argumentácie súd považuje za nadbytočné. Poznomenáva, že nie je vadou rozhodnutia súdu, ak

poukáže na stanovisko niektorého z účastníkov konania, s ktorým sa plne stotožňuje, ktoré prevezme do odôvodnenia rozhodnutia s tým, že nie je potrebné obširnejšie uvádzať tie isté skutočnosti. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na závery rozsudku Najvyššieho súdu ČR zo dňa 08.12.2005 sp.zn. 2Afs 29/2005.

Napriek naposledy uvedenému, súd považuje za potrebné reagovať na niektoré žalobné námietky, ktoré považuje za relevantné, ako aj na skutočnosť, s ktorou sa potreboval vysporiadať, a to že žalobca predložil dôkaz „Postupní smlouvu o postoupení práva“ zo dňa 01.09.2005 až v súdnom konaní, ktorými preukazoval pravdivosť svojich tvrdení v konaní pred daňovými orgánmi, ako aj skutočnosť, že rovnako aj žalovaný predložil nový dôkaz v súdnom konaní - výsledok medzinárodnej výmeny daňových informácií vo veci prešetrovania obchodnej spoločnosti NATIONWIDE INCOME PROPERTIES, LLC., ktorú vykonala daňová správa Spojených štátov amerických a tieto skutočnosti boli oznámené správcovi dane listom zo dňa 26.03.2013.

Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb.; daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len "kontrolovaný daňový subjekt"), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo

- a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly,
- b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami,
- c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu,
- e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní,
- f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim,
- g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.; kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti:

- a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu,
- b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly,
- c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou,
- d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme (6ed) vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia,
- e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety,
- f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom,
- g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Podľa § 29 ods. 1, 2, 3, 4, 8 zákona č. 511/1992 Zb.; dokazovanie vykonáva správca dane, ktorý vedie daňové konanie (1);

správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (2);

netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti (3);

ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim (4);

daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom (8).

Daňová kontrola bola zameraná na overenie dane z príjmov žalobcu za rok 2006 v súvislosti s jeho príjmami od Stavebného bytového družstva Žiar nad Hronom. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca v priebehu vykonávania daňovej kontroly bol opakovane upozorňovaný na jeho právo, ale aj povinnosť predkladať v priebehu kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia v lehote najneskôr do 8 dní v zmysle § 15 ods. 5 písm. c/ a ods. 6 písm. d/ zákona o správe daní v spojení s ods. 10 druhej vety tohto zákona. Aj podľa ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočností, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania. Z uvedeného vyplýva, že dokazovanie v daňovom konaní vykonáva správca dane, dôkazné bremeno, t.j. preukazovať svoje tvrdenia však spočíva na daňovom subjekte - žalobcovi. V rámci dokazovania posudzuje správca dane závažnosť jednotlivých dôkazných prostriedkov a je tiež v jeho právomoci posúdiť vierohodnosť jednotlivých dôkazných prostriedkov a rozhodnúť o ich dôkaznej preukaznosti tak, aby vystihovali pravdu. V daňovom konaní platí procesná zásada voľného hodnotenia dôkazov a zásada prejednávacia. S poukazom na § 29 ods. 8 zákona o správe daní žalobca mal povinnosť preukázať relevantnými listinami skutočnosti, ktoré tvrdil, a ktoré osvedčoval v podanom daňovom priznaní a na druhej strane správca dane mal právo si preveriť predložené dôkazy. Správca dane, ktorý vykonáva dokazovanie, je povinný v záujme čo najúplnejšieho zistenia rozhodujúcich skutočností pre správne určenie daňovej povinnosti, zabezpečiť dôkazy pre svoje rozhodnutie, pričom nie je viazaný iba návrhmi daňových subjektov. Súd sa stotožnil so stanoviskom žalovaného, že pre správne určenie výšky dane v predmetnej veci nebolo potrebné vypočítať navrhovaného svedka K.. H., a to z rovnakých dôvodov, na ktoré poukázal žalovaný.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p.; pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Súd konajúci podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. posudzuje zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu z hľadiska, či správny orgán postupoval v súlade s procesnými a hmotnoprávnymi predpismi vzťahujúcimi sa na vec. Súdne konanie nenahrádza správne konanie a nie je ani pokračovaním správneho konania. Preto bolo úlohou súdu posúdiť, či vzhľadom na zistený skutkový stav, vzhľadom na predložené dôkazy žalobcom, bolo rozhodnutie vydané v súlade so zákonom. Súd sa pritom obmedzil len na rozsah a dôvody uvedené v žalobe, t.j. zákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzoval len v medziach žaloby.

Žalovaný, ako aj správca dane, vo svojom rozhodnutí hodnotili vyjadrenia daňového subjektu k protokolu, v ktorom žalobca začal prvýkrát tvrdiť, že sa zbavil všetkých svojich práv, resp. tých, ktoré

postúpil na postupníka COMMER.Co, s.r.o., ktoré si v kontrolovanom roku uplatňoval voči Stavebného bytovému družstvu Žiar nad Hronom, a to uzatvorením zmluvy o postúpení práva inému subjektu s tým, že všetky následné prijaté plnenia od dlžníka bol potom žalobca ako ustanovený správca pohľadávok povinný odovzdať novému vlastníkovi práva, a že neskôr uzavreté zmluvy o postúpení pohľadávok v rovnakej veci sú absolútne neplatné. Daňové orgány k tomuto tvrdeniu uviedli, že sú bez dôkazov, v rozpore s dokladmi, s ktorými správca dane v priebehu daňovej kontroly pracoval, a ku ktorým sa kontrolovaný daňový subjekt vyjadroval ako k hodnoverným dokladom, a že tvrdenie žalobcu je tiež v rozpore s jeho daňovým priznaním za rok 2005, v ktorom uviedol len príjmy z prenájmu nehnuteľností. Navyše žalobca nekonkretizoval a neidentifikoval osobu, ktorá mala nadobudnúť tieto práva, ani konkrétny časový údaj. Keďže daňový subjekt k svojim tvrdeniam nepredložil žiadne dôkazy, daňové orgány tieto tvrdenia nezohľadnili.

Žalobca spolu s podaním žaloby pripojil dôkaz - zmluvu zo dňa 01.09.2005 „Postupní smlouva o postoupení práv podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb.“, ktorá bola uzavretá medzi Z. V. ako postupiteľom a NATIONWIDE INCOME PROPERTIES, LLC. Nevada, USA ako postupníkom, predmetom ktorej bolo aj postúpenie pohľadávky identifikovanej ako pohľadávky, o ktorej sa vedie konanie pred Okresným súdom Žiar nad Hronom pod č.k. 8Cb/168/1999. Je zrejmé, že žalovaný v čase rozhodovania nemal k dispozícii predmetný listinný dôkaz.

Podľa § 250i ods. 1 posledná veta O.s.p. súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia. V zásade súdy konajúce podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. dokazovanie nevykonávajú, ale preskúmajú proces dokazovania, ktorý prebehol pred správnym orgánom, pričom pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Keďže daňové orgány nemali dôkaz v čase rozhodovania k dispozícii, vysporiadali sa správne s dôkaznou situáciou a s tvrdením žalobcu v rámci jeho vyjadrenia k Protokolu a odvolania, ktoré v podstate nepodložil relevantným dôkazom, keď v konečnom dôsledku na takéto tvrdenia neprihliadli. Žalobca totiž nijakým spôsobom nevyvrátil zistenia správcu dane, ktorý pri hodnotení vychádzal len z dôkazov, ktoré predložil žalobca, resp. ktoré si sám zabezpečil. Daňový subjekt vedel o svojom práve a o svojej povinnosti na svoje tvrdenia predkladať dôkazy. Daňové orgány aj s prihliadnutím na požiadavku dodržania prekluzívnej lehoty, v ktorej zaniká právo vyrubiť daň v zmysle § 45 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. vo veci rozhodli. Účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť stabilitu právnych vzťahov po uplynutí lehoty na vyrubenie dane. V dôsledku toho nemožno po uplynutí lehoty na vyrubenie dane ani vykonávať daňovú kontrolu na tieto skutočnosti (porovnaj záver Najvyššieho súdu SR vyslovený v rozsudku 3Sžf 42/2007 zo dňa 14.02.2008). Súd aj s prihliadnutím na túto argumentáciu zastáva názor, že daňové orgány postupovali pri výkone daňovej kontroly a následne vo vyrubovacom konaní v súlade so zákonom, ak rozhodli na základe dôkazov, ktoré mali k dispozícii a nezohľadnili tvrdenia žalobcu, ktoré nepodložil dôkazmi.

Podľa § 250i ods. 1 posledná veta O.s.p. súd vykonal dôkaz predmetnou zmluvou na posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia. Dospel k záveru, že ani tento dôkaz nespochybňuje správnosť skutkových zistení podložených hodnovernými dôkazmi v priebehu výkonu daňovej kontroly, z ktorých vychádzal žalovaný v čase rozhodovania. Rovnako nespochybňuje ani správnosť právnych záverov žalovaného. Predloženie predmetného dôkazu sa javí účelovým, najmä ak daňový subjekt v priebehu výkonu daňovej kontroly tvrdil iné skutočnosti, čo vyplýva zo zápisníc z ústneho pojednávania, z jeho podaní, ale aj z jeho postoja v konaniach prebiehajúcich pred Okresným súdom v Žiari nad Hronom, z ktorého je nepochybné, že sa cítil byť majiteľom práv vyplývajúcich z obchodnoprávneho vzťahu so Stavebným bytovým družstvom v Žiari nad Hronom, keď túto skutočnosť sám deklaroval zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 07.02.2006 a ďalšími, v dôsledku ktorých odporca mal plniť jeho postupníkovi spoločnosti COMMER.Co., s.r.o., ktorej bol sám konateľom a spoločníkom. O účelovosti tohto dôkazu svedčí aj skutočnosť, že dôkaz bol prvýkrát predložený až v súdnom konaní, najmä ak žaloba bola podaná už po uplynutí lehoty podľa § 45 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.. Navyše z dôkazu predloženého žalovaným, zabezpečeného až po rozhodnutí vo veci, vyplýva, že americká spoločnosť NATIONWIDE INCOME PROPERTIES, LLC., USA je len schránkovou obchodnou spoločnosťou, čo opätovne svedčí o účelovosti tohto dodatočne predloženého dôkazu. K dôkazu predloženému žalovaným, ktorý žalovaný nemal k dispozícii v čase rozhodovania, súd poznamenáva, že aj na tento dôkaz prihliadal len z hľadiska možného preukázania správnosti rozhodnutia žalovaného,

t.j. z hľadiska, či osvedčuje skutočnosti, ktoré boli v čase vydania rozhodnutia žalovaného, keďže pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého preskúmaného rozhodnutia.

Ďalšie žalobné námietky boli v podstate totožné s odvolacími námietkami. Súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, ako aj stanovisko žalovaného k žalobným námietkam, s ktorými sa súd v plnom rozsahu stotožňuje. Pokiaľ žalobca namietal skutočnosti, ktoré neboli predmetom odvolacieho konania, s ktorými sa žalovaný nemal možnosť zaoberať vo svojom rozhodnutí, tieto súd neposudzoval, pretože preskúmovacie konanie by nahrádzalo inštitút odvolacieho konania, ako nevyhnutného predpokladu na podanie žaloby podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. (porovnaj R 31/2002 Zo súdnej praxe).

Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Žalobcovi, ktorý bol v konaní neúspešný, súd náhradu trov konania nepriznal aplikujúc ustanovenie § 250k ods. 1 O.s.p..

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne, t.j. pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch, v znení účinnom od 01.05.2011).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne, t.j. pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch, v znení účinnom od 01.05.2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia. Odvolanie sa podáva písomne v dvoch vyhotoveniach prostredníctvom krajského súdu na Najvyšší súd SR. Odvolanie je možné podať len z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 O.s.p.. V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.